

Kniha Joela a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo osmnáct

Jeff Pippenger

2025-12-25

Číslo osmnáct

Uvažujeme o Abramově smlouvě a dosud jsme se nezabývali tou částí Abramova proroctví, která má přímou souvislost s úvodními verši knihy Joel. Abramovo proroctví o 400 letech poroby spolu s Pavlovými 430 lety vytváří prorockou strukturu, která se shoduje s 1290 lety z Daniel 12,11. Proroctví o 1290 letech z jedenáctého verše je omega prorockým obdobím Abramovy a Pavlovy linie 430 let. Tato pravda je součástí toho, co je odpečetěno v posledních dnech a co odděluje moudré od bezbožných.

S proroctvím omegy o 430 letech byl spojen symbol „čtyř pokolení“, označující dobu milosti pro národ, který držel Boží vyvolený lid v otroctví. Pro Mojžíše to byl Egypt; pro sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří zpívají píseň Mojžíšovu, jsou to dějiny Spojených států od roku 1798 až po nedělní zákon. Spojené státy, představené ve Zjevení třináct jako „šelma ze země“, začínají jako beránek a končí tím, že mluví jako drak. Josef, symbol Beránka, představuje období poměrného pokoje v Egyptě, dokud nepovstal nový faraón a nezačalo otroctví. Tak je národem, který je souzen ve čtvrtém pokolení, jenž byl pro Mojžíše Egyptem, Spojené státy. Ostatek je souzen při nedělním zákonu, jak to předobrazně ukázaly rány, které pro Hebreje vyvrcholily krví na veřeji jejich dveří a poté u národa Egypta při Rudém moři. Josef a Mojžíš představují dobrého faraóna a zlého faraóna, což pro Spojené státy znamená nejprve beránka a potom draka.

Abramovo proroctví o soudu ve čtvrtém pokolení zahrnovalo skutečnost, že uzavření doby milosti je postupné; neboť v rámci Mojžíšova naplnění Abramova proroctví se neuzavřela doba milosti pouze pro Egypt, nýbrž po tom, co Egypt naplnil svou míru zkušební doby, zbýval ještě čas, aby i Emorejci naplnili číši své zkušební doby. Rudé moře bylo pro Egypt nedělním zákonem pro Spojené státy, a potom „každá jiná země na zeměkouli“ bude „následovat příkladu“ Spojených států, jak to představují Emorejci po uzavření doby milosti pro Egypt.

Amorejci jsou jedním z deseti kmenů, které v Abramově smlouvě vymezují svět od egyptské řeky až k řece babylónské, a Amorejci proto představují národy světa, které jako národy uzavírají svou jednotlivou dobu milosti po nedělním zákonu ve Spojených státech. Amorejci jsou biblickým symbolem soudu, jenž se uzavírá nad světem, a děje se tak ve třetím a čtvrtém pokolení. Rudé moře je symbolem uzavření doby milosti pro Spojené státy a Amorejci představují národy, které postupně uzavírají svou dobu milosti, až se uzavře lidská doba milosti. Proto jsou Amorejci symbolem období krize nedělního zákona od Rudého moře až po vysvobození východním větrem, kdy je Božímu lidu otevřena cesta vysvobození.

Avšak Abramovo proroctví se netýká čtvrtého pokolení pouze z hlediska Spojených států jako Egypta a světa jako Emorejců, nýbrž především označuje pokolení Božího lidu, které přechází

Rudé moře, za „čtvrté pokolení“. Jakmile vytežíme vše, co lze vytěžit, z porozumění „čtyřem pokolením“ v Abramově prvním kroku ze tří kroků, budeme uvažovat o druhém a třetím kroku Abrahamovy smlouvy. Druhým krokem je sedmnáctá kapitola a třetím krokem je ovšem dvacátá druhá kapitola.

V dvanácté kapitole Daniela jsou určena tři prorocká období a všechna představují prorocký čas, který skončil v roce 1844. Tato tři období jsou v posledních dnech odpečetěna a tato tři období představují rozmnožení poznání, jež postihuje Boží lid v posledních dnech. Kristus jako muž oděný ve lněném rouchu uvádí v sedmém verši první ze tří prorockých období, a činí tak, ztotožňuje se s andělem ze Zjevení 10, který nestojí na vodě, nýbrž na zemi a na moři.

A anděl, kterého jsem viděl stát na moři i na zemi, pozdvihl svou ruku k nebi a přísahal při tom, který žije na věky věků a který stvořil nebe i to, co je v něm, i zemi a to, co je na ní, i moře a to, co je v něm, že času již více nebude. Zjevení 10,5.6.

V sedmém verši dvanácté kapitoly muž oděný v plátno rovněž přísahá při Tom, který žije navěky.

I slyšel jsem muže oděného v lněném rouchu, který stál nad vodami řeky, když pozdvihl svou pravici i svou levici k nebi a přísahal při Tom, kterýž živ jest na věky, že to bude na čas, časy a polovici času; a když dokoná rozptýlení moci svatého lidu, všechny tyto věci budou dokonány. Daniel 12,7.

Jsme inspirovaným svědectvím poučení, že tatáž linie proroctví obsažená v knize Daniel je převzata v knize Zjevení, a milleritské porozumění je takové, že tato dvě líčení jsou paralelními pasážemi o Kristu. Kristus jako Anděl s malou knížkou v knize Zjevení označuje konec uplatnění prorockého času roku 1844 a Kristus jako Muž oděný v lněném rouchu v knize Daniel označuje, že když ve Spojených státech nastane nedělní zákon, budou všechna podivuhodná znamení závěrečného Danielova vidění dokonána. V rámci těchto posvátných dějin, které předcházejí nedělnímu zákonu a vrcholí v něm, měl být Boží lid rozptýlen po dobu znázorněnou symbolem 1260. Období rozptýlení, které předchází nedělnímu zákonu, je vyloženo v 11. kapitole Zjevení, kde jsou Mojžíš a Eliáš zabiti a leží mrtvi na ulici po tři a půl dne, což je symbol 1260.

V sedmém verši muž oděný v lněném rouchu uvádí, že až rozptýlení síly svatého lidu dovrší své tři a půl dne, budou „podivuhodné věci“, které postihují Boží lid posledních dnů, dokonány. Předchozí článek jsme uzavřeli komentářem sestry Whiteové k třetí kapitole Zachariáše. První věta zněla: „Zachariášovo vidění Jozua a Anděla se se zvláštní silou vztahuje na zkušenost Božího lidu v závěrečných výjevech velikého dne smíření.“ V této kapitole i v inspirovaném komentáři sestry Whiteové k této kapitole představuje sto čtyřicet čtyři tisíc „muže, jimž se lidé diví“. „Podivuhodné věci“ posledního Danielova vidění, které jsou dovršeny nedělním zákonem, jsou týmiž „podivuhodnými věcmi“, jež souvisejí se zapečetěním Božího lidu.

Dvanáctá kapitola knihy Daniel poskytuje světlo, které v posledních dnech pečeti sto čtyřicet čtyři tisíc. Toto světlo je znázorněno třemi prorockými obdobími, která byla všechna v milleritské historii rozpoznána a potvrzena jako pravda. Tato tři období jsou předložena ve třech verších a jsou třemi pilíři, které nesou stavbu pravdy. Stavba pravdy je nesena trojstupňovým procesem. Tento

proces o třech krocích je v úseku devíti veršů (4–12) znázorněn třemi verši, které předkládají prorocký čas. Tato tři prorocká období, jsou-li chápána na základě původního milleritského porozumění, vytvářejí tři symbolická období, která jsou vymezena v souladu s milleritským porozuměním, avšak neuplatňují prvek času.

Tři období jsou umístěna přímo v tom oddílu Písma, který vymezuje „proces zapečetění proroctví — a poté jeho odpečetění“, včetně klasického biblického popisu trojího procesu zkoušky. Devět veršů, které začínají tím, že je Danielovi řečeno, aby zapečetil svou knihu, jsou právě těmi verši, v nichž jsou tato tři období předložena, a v těchto devíti verších je proces očištění, který se uskutečňuje tehdy, když je pravda odpečetěna, vyjádřen slovy „očištění, zbělení a vyzkoušení“. Tři období ve třech verších jsou rozmnožením poznání v čase konce, v posledních dnech, a představují závěrečný proces zkoušky a zapečetění Božího lidu smlouvy. V této historii jsou předloženy symbolické „podivuhodné věci“, které postihují Boží lid v posledních dnech. Přečtěte si prosím tento odstavec znovu.

Tři časová období ve třech verších v úseku o devíti verších představují vyvrcholení knihy Daniel a vyvrcholení, které je tam znázorněno, je vyvrcholením vnitřní prorocké linie; je to příběh o tom, jak je ze hory bez lidských rukou „odlomen“ kámen, což je příběh ostatku. Tato vnitřní linie je znázorněna v kapitolách deset a dvanáct a vyvrcholení vnější prorocké linie je v závěrečných verších jedenácté kapitoly a v prvních několika verších Daniela dvanáct.

Tato tři období jsou také vyvrcholením vidění svědectví řek Ulai a Hiddekel a tyto tři verše zahrnují prorocké období, které představuje vrcholné naplnění smluvního časového proroctví, jež poskytuje Abrama i Pavla jako svědky. Ježíš jako muž oděný v lněném rouchu je ve verši sedm a kráčí po vodě. Ve verši jedenáct stojí k vydání svědectví dva hlasy, které jsou zároveň hlasem Kristovým, Abram a Pavel. Ve verši dvanáct je znázorněna historie zapečetění Božího lidu, neboť sto čtyřicet čtyři tisíc jsou panny a panny prožívají podobenství o deseti pannách a požehnání ve verši dvanáct spočívá na těch, kdo čekají. Ti, kdo v podobenství čekají a kdo jsou „blessed“, jsou ti, kdo přijímají roucho, které jim umožňuje vejít na svatbu, když jsou dveře zavřeny.

Ve verši sedm jde Ježíš po vodě, což vyvolává strach, avšak Petr se rozhoduje věřit a začíná kráčet a vzdávat Bohu slávu; Petr je však často symbolem obou tříd a sláva se obrací zpět ve strach, když přišla jeho hodina soudu. První období, umístěné ve verši sedm, představuje poselství prvního anděla. Ježíš je na vodách, což je symbol strachu a prvního anděla. Poté Ježíš vymezuje období, v němž oslaví svůj lid před soudem nedělního zákona. Všechny tři prvky tří andělů jsou obsaženy ve verši sedm, neboť verš sedm je prvním ze tří veršů, které představují tři anděly.

Jedenáctý verš poskytuje „zdvojení“ svým svědectvím omega k hlasům alfy Abrama a Pavla. Jejich „zdvojené“ hlasy se spojují, aby předložily proroctví o době smlouvy, a jedenáctý verš toto proroctví jako omega naplňuje tím, že určuje prorocké období, které vrcholí pádem Babylóna v roce 1798, a tím předobrazuje pád Babylóna, když Michael povstane v posledních dnech. V jedenáctém verši máme zdvojení proroků a období, které představuje dva pády Babylóna, a tak představuje poselství druhého anděla, které oznamovalo, že „Babylón padl, padl.“

Sedmý verš je poselstvím prvního anděla a jedenáctý verš je poselstvím druhého anděla; a dvanáctý verš, který je Daniel 12*12 neboli Daniel 144, pojednává o rozlišení mezi moudrými a pošetilými, jež se uskutečňuje v procesu soudu, který vrcholí zjevením charakteru v krizi soudu. Dvanáctý verš je poselstvím třetího anděla, které ukazuje, jak je svět rozdělen do dvou tříd, a protějškem vnějšího zobrazení právě tohoto rozdělení u třetího anděla je vnitřní rozdělení třetího anděla, znázorněné ve dvanáctém verši. Sedmý, jedenáctý a dvanáctý verš jsou poselstvím tří andělů a tyto verše jsou světlem, které je odpečetěno v posledních dnech. To, že jsou tyto tři verše odpečetěny v posledních dnech, je v souladu s 10. kapitolou Zjevení.

Kristus jako mocný anděl, stejně jako Lev z pokolení Judova v desáté kapitole, zvolal jako „lev“ a Jeho řev vydal sedm hromů, které byly zapečetěny, jako byla zapečetěna desátá kapitola Danielova. Jsou to paralelní oddíly. Z tohoto důvodu jsou také tři časová období ve dvanácté kapitole sedmi hromy ze Zjevení deset.

„Sedm hromů“ je jednoduše dalším vyjádřením Krista jako Alfa a Omega, neboť prvotní symbolika „sedmi hromů“ spočívá v tom, že představuje „vykreslení událostí“, které se odehrály od roku 1798 až do roku 1844 a které se opakuje v „budoucích událostech“, jež „budou zjeveny ve svém pořadí“ v dějinách jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc. „Sedm hromů“ je tedy symbolem Alfy a Omegy; který je také počátkem i koncem; prvním i posledním, základem i chrámem; úhelným kamenem i vrcholovým kamenem — sedmi hromy.

Světlo tří symbolických období ve dvanácté kapitole Daniele musí být v souladu se světlem sedmi hromů, neboť jde o tutéž prorockou linii. V prvním období Kristus pozvedá obě ruce k nebi, stejně jako ve Zjevení desáté kapitoly pozvedá jednu ruku. Ve Zjevení desáté kapitoly se Jeho ruka stává symbolem konce uplatňování prorockého času a označuje přechod od prorockých časových období k prostě prorockým obdobím. Tento přechod hlavního prorockého pravidla užívaného millerity byl předobrazem hlavním přechodem od doslovného k duchovnímu v době Kristově.

Apoštol Pavel byl povolán, aby ustanovil hlavní prorocké pravidlo spojené s prorockou linií vyvoleného lidu. Na samém počátku duchovního Izraele je ustanoveno hlavní prorocké pravidlo, které nově vymezuje samu smlouvu. Od té chvíle být dítětem Abrahamovým znamenalo být dítětem Abrahamovým skrze víru, nikoli skrze krev. Tento prorocký princip byl zaveden především prostřednictvím Pavlova pera, který v tomto ohledu předobrazoval Krista ve Zjevení, desáté kapitole, jenž v roce 1844 změnil a ukončil prorocké uplatnění času.

Smlouva s lidstvem je znázorněna duhou a Noemova archa představuje časové období před potopou i po potopě, kdy neexistoval žádný zřetelně určený vyvolený lid. Povolání Abrahama představovalo velkou a významnou změnu v prorockém vztahu Boha k lidstvu. Smlouva uzavřená s Abrahamem představovala zásadní obrat v linii dějin smlouvy, a tím předobrazovala zásadní přechod od doslovného k duchovnímu ve dnech Pavla a od časové aplikace k bezčasové aplikaci v roce 1844.

Prvním posunem v Boží smlouvě s lidstvem byla zahrada a výraznou změnou byla omezení týkající se stromu života; zároveň došlo i ke změně oděvu, z duchovního světla na doslovnou beráncí kůži. Dalším významným posunem v dějinách smlouvy je potopa, kterou představuje Noe,

tak jako Adam představoval první velký smluvní posun. Poté následuje posun k vyvolenému lidu s Abramem, který vedl k Mojžíšovi, jenž uvádí prorockou zásadu, že den představuje rok. Tato zásada je platná až do roku 1844, kdy nastal další velký smluvní posun. Ve velkých epochách dějin smlouvy vždy dochází k významnému posunu v některé zásadě Božího prorockého slova. Tímto posunem během dějin sto čtyřiceti čtyř tisíc je to, že Alfa Omega je Pravda. Alfa a omega je zásada, že konec je v Božím slově vždy znázorněn počátkem. K této zásadě alfa a omega je připojena trojí struktura hebrejského slova „pravda“.

Hlavní prorocký posun v průběhu dějin ostatku je přímo znázorněn v každých z hlavních dějin smlouvy, a stejně tak i v dalších liniích pravdy. „Klíč“, který je vložen na Eljakíma v Izajáši 22,22, je tentýž klíč, který byl dán Petrovi v Paníu v Matouši šestnácté kapitole. Tento klíč je dán filadelfskému sboru a byl to William Miller, komu byl dán klíč, jenž mu umožnil spojit se se zásadou den za rok až k samotnému dni, která byla zaznamenána Mojžíšem během Mojžíšových dějin, jež předobrazovaly dějiny mileritů. Millerovo spojení s Mojžíšovým proroctvím bylo znázorněno Pavlovým spojením s Abramovým proroctvím. A proč by se Miller neměl spojit s Mojžíšem, když Mojžíšovo spasení v arše spojilo jeho dějiny s Noemovým spasením v arše, aby byly obě smlouvy svázány dohromady. Posuny v prorocké aplikaci, které začínají v Edenu, ukazují, že zásadní zjevení prorockého světla je označeno v dějinách lidu konečné smlouvy — sto čtyřiceti čtyř tisíc. Tvrdím, že hlavní prorocký posun je znázorněn sedmi hromy, které jsou přímo spojeny se třemi obdobími ve dvanácté kapitole Daniela, a ty jsou rozpoznány pouze tehdy, jsou-li zásady alfa a omega uplatněny v aplikaci linie na linii, jež spočívá na třístupňové struktuře pravdy.

Ve verších, které bezprostředně předcházejí oznámení, že „času již více nebude“, Kristus uvedl sedm hromů, které byly — stejně jako pravdy dvanácté kapitoly Daniela — zapečetěny. Kontextem muže oděného v lněném rouchu, jenž ve dvanácté kapitole pozvedá obě ruce, je odpečetění knihy Danielovy, a kontextem Krista Lva ve Zjevení deset je zapečetění sedmi hromů. Sestra Whiteová dává zapečetění sedmi hromů do souvislosti se zapečetěním knihy Danielovy.

„Poté, co těchto sedm hromů vydalo své hlasy, přichází k Janovi obdobně jako k Danielovi v souvislosti s malou knihou příkaz: ‚Zapečeť, co promluvílo sedm hromů.‘ To se vztahuje k budoucím událostem, které budou ve svém pořadí zjeveny.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, s. 971.

Sedm hromů je vymezeno desátou kapitolou Zjevení, Duchem proroctví a dějinami mileritů od roku 1840 až do roku 1844, které se opakují v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc. V témž oddílu se uvádí: „Zvláštní světlo dané Janovi, které bylo vyjádřeno v sedmi hromech, bylo vyličením událostí, jež měly nastat pod poselstvími prvního a druhého anděla. Nebylo nejlepší, aby lid tyto věci znal, neboť jejich víra musela být nutně vyzkoušena. V Božím pořádku měly být hlášány nejpodivuhodnější a nejpokročilejší pravdy.“ Milerité nechápali, že budou postaveni tváří v tvář dvěma zklamáním, neboť jejich nedostatek porozumění byl určen k tomu, aby je vyzkoušel. Milerité netušili žádné „pokročilejší pravdy“, to znamená, neočekávali žádné „zásadní prorocké posuny“ v dějinách smlouvy.

Ačkoli „pro“ milleritský „lid nebylo nejlepší, aby tyto věci znal“, sto čtyřicet čtyři tisíc je zkoušeno stejnými dějinami, avšak ne tím, že by dějiny nevinně nepochopili, nýbrž tím, že neporozumějí dějinám, které jsou povinni znát. Je to táž zkouška, jen obráceně. Jan ve Zjevení deset především představuje sto čtyřicet čtyři tisíc a teprve druhotně milleritské hnutí prvního a druhého anděla. To je zřejmé, když vidíme, že Jan je předem poučen o tom, že když sní malou knížku, bude mu sladká a potom hořká. Pro millerity nebylo nejlepší vědět, co to znamená, avšak Jan představuje lid, který předem ví, co se stane, když millerité snědli malou knížku.

I přistoupil jsem k andělu a řekl jsem mu: Dej mi tu knížku. I řekl mi: Vezmi ji a sněz ji; a způsobí hořkost ve tvém břiše, ale v tvých ústech bude sladká jako med. I vzal jsem tu knížku z ruky anděla a snědl jsem ji; a v mých ústech byla sladká jako med, ale jakmile jsem ji snědl, mé břicho zhořklo. Zjevení 10,9.10.

Janovi je předem sděleno hořkosladké prožití let 1840 až 1844, dějiny znázorněné v desáté kapitole. Tato zkušenost, tak jasně vyjádřená ve verších devět a deset, je rovněž zřetelně určena ve verších dva až čtyři.

A v ruce měl otevřenou knížku; a položil svou pravou nohu na moře a levou na zemi. I zvolal mocným hlasem, jako když lev řve; a když zvolal, promluví svými hlasy sedm hromů. A když sedm hromů promluví svými hlasy, chtěl jsem psát; ale uslyšel jsem hlas z nebe, který mi řekl: Zapečet' to, co promluví sedm hromů, a nepiš to. Zjevení 10,2–4.

„Sedm hromů“ představuje „vymezení událostí“, které se měly odehrát za působení prvního a druhého anděla, a také „budoucí události, které budou zjeveny ve svém pořadí“. „Sedm hromů“ představuje pravdu, že dějiny milleritů se opakují v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc a že pravdy, které byly odpečetěny v době konce roku 1798 a poté, představují odpečetění pravdy v posledních dnech Božího lidu. Ježíš ve Zjevení deset je v souladu s Ježíšem v Danieli dvanáct. V obou pasážích je předloženo zapečetění a odpečetění zkušební pravdy v posledních dnech.

Někteří by mohli namítat, že v sedmém verši hovoří Ježíš, avšak v jedenáctém a dvanáctém verši mluví k Danielovi Gabriel; lze tomu však rozumět i tak, že ve všech třech pasážích hovoří Ježíš. Ať už se tato otázka posuzuje z kterékoli strany, je to hlas Kristův, který promlouvá skrze Daniela, a tři prorocká období ve dvanácté kapitole jsou slovy Kristovými a On předkládá tato tři období ve struktuře pravdy. Všechna tři období jsou zapečetěna, čímž tvoří jediný trojnásobný symbol.

Sedmý verš pojednává o dovršení podivuhodných věcí a určuje závěrečné dílo Krista v Nejsvětější svatyni, když zahlučuje hříchy sto čtyřiceti čtyř tisíc a pečeti je. První verš označuje „podivuhodné věci“ a poslední z těchto tří veršů rovněž označuje „podivuhodné věci“ jako ty, kdo jsou blahoslavení, protože čekali a zakusili první zklamání. Období uprostřed označuje vzpouru lidstva během krize nedělního zákona a zároveň určuje období, které k nedělnímu zákonu vede, jako období přípravy pro sto čtyřicet čtyři tisíc. Všechny tyto verše přímo označují „co postihne“ Danielův lid „v posledních dnech“. Všechny tři verše hovoří o tématu očistění sto čtyřiceti čtyř tisíc. První období se shoduje se třetím obdobím a prostřední období představuje vzpouru celého světa, když pochoduje k Armagedonu.

Jestliže jsou tato tři období zároveň sedmi hromy, pak tyto tři verše musejí označovat „budoucí události, které budou [zjeveny] ve svém pořadí“, a tyto „budoucí události“ by odpovídaly „vyličení událostí, které se odehrály za působení prvního a druhého anděla“ od roku 1840 do roku 1844. Existuje několik pravd, které toto hnutí přijalo a které se zřetelně liší od chápání průkopníků, a přesto všechny tyto pravdy s chápáním průkopníků souhlasí. Od doby mileritů až podnes došlo k zásadnímu prorockému posunu. Zásada den za rok je klasickým příkladem, avšak existují i další. Příklad zásadního prorockého posunu je představen ve spojitosti se sedmi hromy.

Poté, co bylo Janovi v posledním verši desáté kapitoly řečeno, že musí znovu prorokovat, čímž bylo zdůrazněno, že dějiny desáté kapitoly představovaly jak hnutí milleritů, tak sto čtyřicet čtyři tisíc, dostal prut, aby změřil chrám, avšak bylo mu řečeno, aby vynechal nádvoří.

A byla mi dána třtina podobná prutu; a anděl stál a pravil: Vstaň a změř chrám Boží i oltář a ty, kdo se v něm klanějí. Ale nádvoří, které je vně chrámu, vynech a neměř je; neboť je dáno pohanům; a svaté město budou pošlapávat čtyřicet dva měsíce. Zjevení 11,1.2.

Když Jan při měření chrámu po roce 1844 dostává pokyn, aby ponechal stranou pohany, kteří jsou znázorněni jako nádvoří. Toto znázornění v roce 1844 ukazovalo, že si Bůh právě vyvolil novou nevěstu smlouvy, a tehdy bylo učiněno rozlišení mezi Jeho nevěstou a nádvořím. Sestra Whiteová jasně uvádí, že nádvoří představuje pohany a chrám je Boží vyvolený lid; stačí si přečíst kapitulu „Vnější nádvoří“ v Touze věků.

Jan zde znázorňuje milerity, kteří se roku 1844 právě stali Božím vyvoleným lidem. Byl učiněn rozdíl mezi milerity, kteří právě zakusili hořkosladké poselství, a ostatním vyznávajícím křesťanským světem, znázorněným jako pohané.

Základ byl položen od roku 1840 až do prvního zklamání a chrám byl dokončen během hlásání Půlnočního volání. Poté přišlo veliké zklamání a Janovi je řečeno, aby vstal a měřil, avšak pohany vynechal. Jan znázorňuje zahájení soudu, a z tohoto důvodu inspirace v těchto verších vztahuje Janovo měření na symbol vyšetřujícího soudu. To, co jsme právě předložili o Janovi jako symbolu měření, je v souladu s typickým adventistickým chápáním, avšak v tomto hnutí došlo k zásadnímu posunu v porozumění tomuto symbolu.

V souladu s milleritským porozuměním jsme dospěli k poznání, že v rámci dějin milleritů, jak jsou v desáté kapitole představeni Janem, bylo také proroctví o paralelním hnutí, které se mělo stát sto čtyřiceti čtyřmi tisíci. Uznali jsme, že vezmete-li míry dějin milleritů a pomínete-li čas pohanů, můžete spatřit právě ten chrám, který Jan měřil.

Došli jsme k tomu, že jedno časové proroctví o délce 2520 let končí roku 1798 a druhé roku 1844, čímž se odhaluje období čtyřiceti šesti let, během něhož Kristus budoval milleritský chrám. Jan označil nádvoří za pohany a existují prorocké „časy pohanů“.

A padnou ostřím meče a budou odvedeni do zajetí mezi všechny národy; a Jeruzalém bude pošlapáván pohany, dokud se nenaplní časy pohanů. Lukáš 21,24.

„Časy“ pohanů jsou v množném čísle a představují dvě období, během nichž byl pošlapáván jak doslovný, tak duchovní Izrael. Poslední z těchto dvou pošlapání, pohanství následované papežstvím, skončilo roku 1798. Navzdory tomu, co může být tvrzeno, „časy pohanů“ skončily roku 1798 s příchodem prvního anděla. Jan měl začít měřit v roce 1798, a nikoli dříve. Byl umístěn do dějin roku 1844, takže vynechat období, které skončilo roku 1798, znamenalo vynechat nádvoří, a tím odhalujete čtyřicet šest let, během nichž byl milleritský chrám vztyčen Poslem smlouvy. Z tohoto použití vyplývá mnoho souvisejících pravd, avšak používám to pouze jako příklad světla, které se liší od chápání průkopníků, je však světlem, které původním pravdám neodporuje, nýbrž již déle neuplatňuje čas.

Tato konkrétní pravda byla rozpoznána před 11. zářím, avšak skutečně byla hluboce upevněna až po 11. září. Pravdu o tom, že Jan měří chrám, nelze oddělit od sedmi hromů, neboť jde o tutéž pasáž. Existuje pravda o uplatnění sedmi hromů, která byla zapečetěna až do období, kdy budou dokonány „divy“ z dvanácté kapitoly Danielovy. Uplatnění „sedmi hromů“, které bylo odpečetěno po červenci 2023, se dokonale shoduje — nebo mám říci, že hlubokým způsobem doplňuje — tři verše dvanácté kapitoly Danielovy.

Sestra Whiteová používá k popisu vztahu knih Daniel a Zjevení slovo complement, nikoli slovo compliment. Complement, které znamená „přivést k dokonalosti“, je tím, co tyto dvě prorocké knihy jedna pro druhou činí. Sedm hromů, když jsou po červenci 2023 v dvanácté kapitole knihy Daniel odpečetěny, přivádí tam obsažené poselství k dokonalosti. To, co otevírá sedm hromů, je princip alfa a omega ve spojení se strukturou pravdy.

„Časy“ pohanů se naplnily roku 1798 a představují dvě období po 1260 letech, během nichž pohanství a poté papežství pošlapávaly svatyni a zástup. Když se měří chrám, máme vynechat nádvoří, a nádvoří sahá až do roku 1798, avšak po roce 1844 již času není. Dnes 1260 let jednoduše představuje časové období, které určuje rozdíl mezi chrámem a nádvořím. Z tohoto důvodu bylo od 18. července 2020 do července 2023 pošlapávání dovršeno. Měřit dnes chrám ve spojení se sedmi hromy, které představují vymezení událostí, jež se odehrály pod poselstvími prvního a druhého anděla, je dílem svěřeným Janovi. „Naším velikým dílem“ je „spojit“ poselství tří andělů, a tak určit prorocké dílo, které v dřívější dějině smlouvy vykonáno nebylo a které se i nyní vykonává velmi zřídka. Když vynecháváme nádvoří představující časy pohanů, vynecháváme 1260 let papežského pronásledování, které skončilo v době konce roku 1798.

Chrám, který byl v milleritské historii budován po dobu šestačtyřiceti let, označuje chrám, jenž je budován od července 2023 až těsně před nedělním zákonem. Tato historie je obdobím sedmi hromů, „budoucích událostí“, které „budou“, nikoli by snad mohly být, „zjeveny ve svém pořádku“.

Když spojíme dějiny prvního anděla s dějinami druhého, zjišťujeme, že tyto dějiny začínají zklamáním alfa a končí zklamáním omega. Když uvedeme prorocké mezníky v dějinách prvního anděla od roku 1840 až do 19. dubna 1844 do souladu s mezníky druhého anděla, který přišel v té době a pokračoval až do příchodu třetího 22. října 1844, máme dvě období, která obě začínají i končí příchodem anděla. Dějiny od prvního ke druhému znázorňují dějiny od druhého ke třetímu.

Prorocké svědectví o tom, že se jedná o platnou aplikaci, se nachází v alfě a omeze této aplikace. Dvě rovnoběžné linie uplatněné společně a počátek i konec obou linií označují příchod anděla. Potom, když jsou spojeny, řádek za řádkem, v jednu linii, počátek označuje první zklamání a konec označuje velké zklamání. Další důkaz se nachází v zásadách alfy a omegy, které určují konec jako větší než počátek. Alfa zklamání, které končí velkým omega zklamáním, označuje menší a větší prvek alfy a omegy.

Když začínáme dnem 19. dubna 1844 (příchod druhého anděla, který vede k příchodu třetího dne 22. října 1844); a poté také začínáme druhou linii dnem 11. srpna 1840, která končí 19. dubna 1844, zjišťujeme, že zklamání z 19. dubna 1844 je alfou i omegou prorocké linie, která vzniká spojením prorocké linie prvního a druhého anděla.

Na konci období přichází třetí anděl spolu s druhým andělem, čímž předobrazuje 11. září a dva hlasy mocného anděla ze Zjevení, kapitoly osmnácté. Tyto dva hlasy jsou poselství druhého i třetího anděla a tito dva andělé se navzájem dotkli 22. října 1844 a znovu se setkávají, když jsou obě dějiny spojeny řádek za řádkem. Takto spojené představují dějiny od prvního zklamání až po veliké zklamání a mezníkem uprostřed těchto dějin v době milleritů bylo táborové shromáždění v Exeteru, kde se projeví dvě třídy uctíváčů, představující vzpouru pošetilých panen v podobenství a určující prostřední mezník jako vzpouru.

Sedm hromů představuje dějiny poselství prvního a druhého anděla spojené řádek za řádkem, což následně vymezuje dějiny od prvního zklamání až po veliké zklamání v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc. Porozumění tomu, co tyto dějiny prorocky představují, se zcela shoduje s poselstvím představeným v Danielovi dvanácté kapitole jako zapečetěným až do času konce.

V tomto studiu budeme pokračovat v příštím článku, avšak ponechám stranou tu část Danielova posledního vidění, která pojednává pouze o Danielově znázornění Božího lidu v posledních dnech. Všimněte si v souvislosti s pravidlem první zmínky, že v prvním verši je Daniel zařazen do skupiny těch, kdo vidění rozumějí. První věc, která je ve vidění zmíněna, je znázornění Daniela jako moudrého, který rozumí, a posledních devět veršů pojednává výhradně o moudrých, kteří rozumějí, dvacátého druhého dne.

Ve třetím roce Kýra, krále perského, bylo Danielovi, jehož jméno bylo Beltešasar, zjeveno jedno slovo; a to slovo bylo pravdivé, avšak určený čas byl dlouhý. I porozuměl tomu slovu a nabyt porozumění vidění.

V těch dnech jsem já, Daniel, truchlil po tři celé týdny. Nejedl jsem žádný lahodný chléb, maso ani víno nevešlo do mých úst, ani jsem se vůbec nepomazal, dokud se nenaplnily tři celé týdny. A dvacátého čtvrtého dne prvního měsíce, když jsem byl na břehu veliké řeky, totiž Hiddekelu, pozdvihl jsem své oči a spatřil, a hle,

jistý muž oděný v lněném rouchu, jehož bedra byla přepásána ryzím zlatem z Úfazu: Jeho tělo bylo také jako chrysolit, jeho tvář jako vzhled blesku, jeho oči jako ohnivé pochodně, jeho paže i jeho nohy měly barvu leštěné mosazi a hlas jeho slov byl jako hlas zástupu.

A já Daniel sám jsem viděl to vidění; muži, kteří byli se mnou, to vidění neviděli, avšak padla na ně veliká hrůza, takže utekli, aby se skryli. I zůstal jsem sám a viděl jsem to veliké vidění, avšak nezůstala ve mně žádná síla; neboť má svěžest se ve mně proměnila v porušenost a nezachoval jsem žádnou sílu.

A přece jsem slyšel zvuk jeho slov; a když jsem slyšel zvuk jeho slov, upadl jsem na svou tvář do hlubokého spánku, s tváří k zemi. A hle, dotkla se mne ruka, která mne postavila na kolena a na dlaně mých rukou. I řekl mi,

Ó Danieli, muži velmi milovaný, porozuměj slovům, která k tobě mluvím, a postav se zpříma, neboť nyní jsem poslán k tobě.

A když ke mně promluvil toto slovo, stál jsem rozechvřen. Tu mi řekl,

Neboj se, Danieli, neboť od prvního dne, kdy jsi v srdci svém usiloval o porozumění a pokořoval ses před svým Bohem, byla tvá slova vyslyšena, a já jsem přišel pro tvá slova. Avšak kníže perského království stálo proti mně po jednadvacet dní; ale hle, Michael, jeden z předních knížat, přišel mi na pomoc; a já jsem tam zůstal u králů Persie.

Nyní jsem přišel, abych ti dal porozumět tomu, co potká tvůj lid v posledních dnech; neboť to vidění se ještě vztahuje k mnoha dnům.

Když ke mně promluvil taková slova, obrátil jsem svou tvář k zemi a oněměl jsem. A hle, kdosi podobný synům lidským se dotkl mých rtů; tehdy jsem otevřel svá ústa, promluvil a řekl tomu, který stál přede mnou,

Ach, můj pane, při tom vidění se na mne obrátily mé bolesti a nezůstalo ve mně žádné síly. Neboť jak by mohl služebník tohoto mého pána mluvit s tímto mým pánem?

neboť pokud jde o mne, ihned ve mně nezůstala žádná síla a nezůstal ve mně ani dech. Tu znovu přišel a dotkl se mne někdo podobný vzhledem člověku a posílil mne a řekl,

Ó muži převelice milovaný, neboj se: pokoj tobě; buď silný, ano, buď silný. A když ke mně promluvil, byl jsem posílen a řekl jsem: Ať můj pán mluví; neboť jsi mne posílil. ...

Ty však, Danieli, zavři ta slova a zapečet' tu knihu až do času konce: mnozí budou pobíhat sem a tam a poznání se rozmnoží.

Potom jsem já, Daniel, pohlédl, a hle, stáli tam dva jiní, jeden na tomto břehu řeky a druhý na onom břehu řeky. A jeden řekl muži oděnému v lněném rouchu, který byl nad vodami řeky: Jak dlouho ještě do konce těchto podivuhodných věcí?

I slyšel jsem muže oděného v lněném rouše, který byl nad vodami řeky, když pozvedl svou pravici i svou levici k nebi a přísahal při tom, jenž žije na věky, že to bude na čas, časy a polovici času; a když dokoná rozptýlení moci svatého lidu, všechny tyto věci budou dovršeny.

A slyšel jsem, ale nerozuměl jsem; tehdy jsem řekl: Pane můj, jaký bude konec těchto věcí?

I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Mnozí budou očištěni, vybíleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou jednat bezbožně, a žádný z

bezbožných neporozumí; moudří však porozumějí.

A od doby, kdy bude odstraněna ustavičná oběť a postavena ohavnost pustošící, uplyne tisíc dvě stě devadesát dní.

Blahoslavený je ten, kdo vytrvá v očekávání a dočká se tisíce tří set třiceti pěti dnů.

Ale ty jdi svou cestou až do konce; neboť odpočineš a na konci dnů povstaneš ke svému údělu.
Daniel 10,1–18; 12,4–13.